

Poika nousi bussiin ensimmäiseltä pysäkiltä lähtölaiturin jälkeen. Hänen vaaleassa lippiksessään oli punainen pyöreä tarra aivan keskellä. Lippis oli myös aavistuksen liian suuri, mutta siten sen pyöreä muoto säilyi hyvin, ja myös lippa pysyi muodikkaan suorana. Lähes jokainen penkki oli jo varattu, ja poika joutui istumaan selkä menosuuntaan, katse kohti bussin takaosaa. Hänen lippiksen väriin sointuvan college-takin alla oli harmaavalkoraitainen huppari, jonka huoun nauhat roikkuivat somasti takin rinnoilla. Istuttuaan poika katsoi minua suoraan syvälle silmiin. Itse istuin bussin keskioven takapuolella ensimmäisellä rivillä, hieman ylempänä. Myös minulla oli esteetön näkymä bussin etuosaan. Pojan oli täytynyt huomata minut heti astuttuaan bussiin, koska hänen katseessaan ei ollut hämmennystä, vain lähes julkeaa itsevarmuutta. Ja halua. Itse en pannut poikaa merkkeille, ennen kuin hänen siniharmaat silmänsä porautuivat omiini. Tunsin kuin sähkövirran kulkevan kehoni lävitse ja lämmittävän nivusiani. Hämmennyin pojan julkeutta ja varmuutta ja käänsin katseeni sivuun. Yritin nostaa kasvoilleni ystävällisen hymyn pilkahduksen, mutta lihakseni eivät suostuneet tottelemaan. Katsoin näyteikkunoiden mainoksia kun bussi lähti eteenpäin. Tutkin poikaa tarkemmin aina kun hän katsoi muualle. Hänen kasvonsa eivät olleet mitenkään erityisen kauniit tai komeat, vaan vain tavallisen viehättävät. Ystävälliset, lempeät ja tyynet. Hän vaikutti lukioikäiseltä, saattoi toki olla lapsenkasvoinen kaksikymppinenkin. Aina välillä katseemme kohtasivat, ja annoin silmiäni siirtyä kevyesti maisemaan aina pienen viivähdyksen jälkeen. Tulin yhä varmemmaksi itsestäni, ja valmistauduin katsomaan poikaa katsettani kääntämättä. Oli kuin maailma olisi pysähtynyt. Pojan silmät hehkuivat harmaina ja annoin niiden katseen porautua syvälle itseeni. Nautin tästä yllättävästä ja miellyttävästä yhteydestä toiseen, tunsin kuinka lämpö kasvoi nivusissani ja kuinka ikäänkuin leijuin kohti poikaa ja olin uppoamassa hänen syleilyynsä. Poika tunsikin ehkä samoin, sillä yhtäkkiä hän käänsi katseensa jälleen pois. Tämän erän olin voittanut minä. Nojauduin rennommin taaksepäin ja annoin katseeni tutkia poikaa nyt hieman julkeammin. Ihmisiä poistui ja tuli bussiin, mutta poikakaan ei vaihtanut paikkaa, vaan säilytti oman salaisen suoran linjan välillämme. Ehdin jo toivoa, että pojan pysäkki olisi lähellä omaani. Ehkä jäisimme pois samalla pysäkillä, ja meillä olisi mahdollisuus vaihtaa pari sanaa. Vai rikkoisiko se vain tämän herkän maagisen yhteyden. Bussi nousi moottoritiltä paikallistielle, ja poika painoi pysäytysnappia. Määränpäämme olivat siis aika lähekkäin, mutta eivät tarpeeksi, jotta voisin käyttää samaa pysäkkiä. Poika nousi paikaltaan ja katsoi minua. Katsoin häntä takaisin, ja annoin silmiäni tutkia hänen kehonsa ylhäältä alas. Hänen housunsa denim-kuvio sointui tyylikkäästi hänen hupparinsa meleeraukseen. Pysäytin katseeni pojan haaroväliin, joka vaikutti pullottavan tavallista muhkeampana. Halusin varmistaa, että poika huomaisi katseeni kohteen ennen kuin nostin katseeni hänen kasvoihinsa. Tulleessani kohti keskiovea katseemme kohtasivat ikuisuudelta tuntuvaksi hetkeksi. Ollessaan aivan edessäni poika avasi suunsa ikäänkuin sanoakseen jotain, mutta ei voinut pysähtyä muiden matkustajien eteen. Saman tein hän oli ulkona bussista. Hän suuntasi kulkunsa bussin tulosuuntaan päin, joten en voinut enää seurata häntä katseellani. Hän hävisi näkyvistäni yhtä nopeasti kuin oli elämäni tullutkin.